

La tria

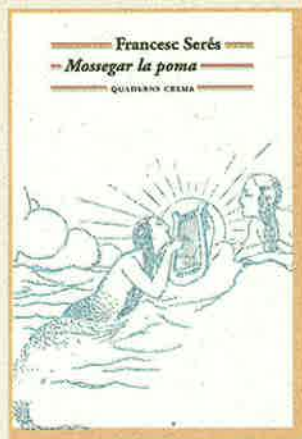
per Andreu Loncà

REALISME

En una entrevista de ràdio estival, Francesc Serés (Saidí, 1972) enraonava de com no podia acostumar-se a la monotonia. Afirmava que no podia fer de professor perquè s'avorria. En tot cas, podria "entrar i sortir". És el que fan els personatges primers del seu nou llibre "Mossegar la poma" (Quaderns Crema, 2012). La parella perfecta surt del paradís immaculat, "l'herba perfecta, el jardí cuidat", i proven de viure fora dels dictats de la Veu. Se foten de lloros, però riuen. Adam i Eva riuen. "Ja ho veurem què farem...", "ja ens en sortirem". Sembla tot un programa per al futur. Els llibres de Serés, per la perplexitat pròpia i general, són tots diferents en actitud, forma i intenció. Defugen la monotonia però no la profunditat. En l'enorme voltatge que desprenen les seues paraules per la ràdio hi veig una de les claus de la seua obra. Serés ha asclat pel mig un dels tòpics de la nostra generació: La recerca de la sacrosanta seguretat. I els seus llibres, que cerquen en la pedrera de la realitat, ho reflecteixen. L'autor s'ha anat traient de sobre tot de tòpics que planen sobre un escriptor català, amb una tal capacitat de treball en forma d'obra, que m'astora una mica. S'ha apartat del tòpic de l'escriptor de la Franja, per exemple, ha dinamitat enlaire el pòsit dialectal, i s'ha apartat dels models de la nostàlgia, ha fet el seu camí fora de l'ombra confortable de Jesús Moncada. Tampoc monzoneja.

A "Mossegar la poma" hi llegim uns relats vertiginosament variats de personatges, de situacions morals ben captades. Publicats en una revista, són una perfecta adaptació al lector d'ara mateix: brevetat (5.000 caràcters amb espais), ambients reconeixibles, mostrar més que no pas dir..

Presenta una gran capacitat d'observació d'estats d'ànim, com ara en el conte "Baixes pressions", que em pareix un excel·lent retrat de certa vida conjugal amb fills. "El casament de Bob Esponja" és un magistral retrat d'una parella jove, alcohòlica. Serés és capaç de suggerir un altre final només amb dos ratlles insinuades al desenllaç, com al conte "Els gossos", o un sol adjectiu pren una força inesperada, com al conte "Casa de nines", un dels pocs contes polítics.

LLIBRES.

Títol: Mossegar la poma

Editorial: Quaderns Crema

Any: 2012